

Les i dette nummer:

- Vi er verdensomspennede s. 2
- Leders innspill s. 3
- Uppsala-møtet s. 4
- IMWACs møte i Portugal s. 12
- OVEKs vårseminar s.14

Nyhetsbrev nr. 2/2007

La flere få høre hva *du* mener

Innlegg til Nyhetsbrevet sendes til vikarierende redaktør Baby Johannessen, e-post: bajohan@online.no. Postadresse: postboks 281, 1372 Asker

Vikarierende red: Baby Johannessen

www.ogsavierkirken.no

Nytt fra IMWAC

IMWAC står for International Movement We Are Church, som ble fastsatt under et møte 22.-25. november 1996 i Roma. Til det møtet kom der delegater fra 10 land: Østerrike, Brasil, Frankrike, Tyskland, Italia, Sør-Tyrol(=Italia), Portugal, Spania, Nederland, Storbritannia og USA.

25. november 1996 ble IMWAC stiftet som et internasjonalt nettverk innenfor Kirken, med den oppgave å gjøre kirkefolkets ønsker kjent. Det man pekte på som det aller første nødvendige for kirkefolket, er: medbestemmelse; et presteskap bestående av både kvinner og menn; valgfritt sølibat; respekt for seksualitet og samvittighetens forrang; sosial rettferdighet og menneskerettigheter; ingen marginalisering av Kirkens egne troende.

Det fremheves at IMWAC ikke har noen hierarkisk form for organisasjon. Arbeidsopplegget er desentralisert; de lokale grupper er uavhengige av IMWAC og bare ansvarlig for sine egne handlinger. Men for det internasjonale arbeid har man nedfelt noen retningslinjer, som går på å bidra til å reformere Den romersk katolske Kirke i samsvar med Jesu ånd og liv. Det innebærer da å delta i debatten innenfor Kirken om viktige emner som der tas opp; å spre kjennskap om målene for We are Church; å skape en dialog innad i Kirken; å opprette et nettverk blant likesinnede grupper.

20.mars 2007 – altså nylig nå i år – avholdt verdensstyret i IMWAC et uformelt møte i Lisboa, for å diskutere vedtektene, særlig det som gjaldt den organisatoriske delen. I og med at IMWAC nå er absolutt verdensomspennende, var det nødvendig med en oppjustering av organisasjonens praktiske regelverk. Da IMWAC nå har et meget vel fungerende internasjonalt elektronisk nettverk, kunne de landsgrupper som ikke møtte, gi sitt syn til kjenne over e-post.

Aasmund Vik deltok under Lisboa-møtet fra "Også vi er Kirken – Norge". Det henvises derfor til hans referat derfra i dette nr. av Nyhetsbrevet. Han ble for øvrig, som man vil se av hans referat, valgt inn i IMWAC's styringsgruppe som nordisk representant.

Det nordiske "We are Church"-møtet i Uppsala i september 2006

I forrige nr. av vårt nyhetsbrev skrev vi om det nordiske "We are Church"-møtet som fant sted i september 2006 i Uppsala i Sverige, hvor emnet var "Participation and shared responsibility" (Deltagelse og delt ansvar). Vi bebudet da at vi skulle komme tilbake med utførlige referater fra selve møtet i et ekstra nr. av vårt nyhetsbrev. Det referatet finner du i dette nr. av Nyhetsbrevet.

Medlemsskap i Også vi er Kirken, koster kr. 100 p.a. og kan tegnes til medlemsservice@ogsavierkirken.no, eller ved henvendelse til Også vi er Kirken, c/o Torstein Seim, Vidars gt. 10 c, 0452 OSLO.

Det er mulig å motta nyhetsbrevet uten å være medlem. Dette er vederlagsfritt for tilsendelse pr. e-post. Som papirpost koster det kr. 50 i året.

"We are Church" er verdensomspennende

En liten oppdatering og oppmuntring for medlemmene i OVEK i Norge finnes i listen under; til bruk neste gang noen antyder at IMWAC, den internasjonale reformbevegelse vi tilhører, bare består av en liten gruppe "opprørskatolikker" i noen få land.

Av Baby Johannessen

Her gjengis en liste over de land hvor det nå finnes IMWAC-grupper, hvor initiativtagerne stort sett er voksne katolikker med lang fartstid i det kirkelige arbeid etter Det II Vatikankonsil. Der hvor Den katolske kirke har stor innflytelse i befolkningen, er landet fremhevet på listen nedenfor (det dreier seg om 18 sentrale katolske land), for å vise at også der stiller legfolk og prester spørsmål om Kirkens vei fremover. Det er nå en synbar kjensgjerning, om noen fortsatt skulle tvile på det. Det er ikke rart både Vatikanet, men særskilt Kurien i Roma, har forsøkt å skandalisere og stoppe vår bevegelse. Når den nå er blitt global, blir Kirkens øverste hierarki nødt til å lytte til "fotfolket", enten vi er legfolk, tilhører geistligheten eller kloster- og ordenslivet, kvinner så vel som menn - frafallet fra aktivt kirkeliv, prestemangelen m.m.m. som har svekket Kirken de senere årene, tatt i betraktning.

Argentina, Australia,
Belgia, **Brasil**,
Canada (både fransk og engelsktalende områder), Catalonia, **Chile**, Colombia, Danmark, Den Dominikanske Republikk, Finland, Frankrike,
India, Indonesia, **Irland**, **Italia**,
Japan,
Kenya, Kroatia ,
Liechtenstein,
Malta, Mexico,
Nederland, New Zealand, Norge,
Peru, **Polen**, **Portugal**,
Russland,
Skottland, **Sør-Tyrol** (=Italia), Sør-Afrika,
Spania, Sri Lanka, Sverige,
Tanzania, **Tyskland**,
Storbritannia,
Uruguay, **USA**
Venezuela,
Østerrike.

Leders innspill:

Av Gudveig Havstad

Da jeg begynte å gå i den Katolske Kirken i 1976 og da jeg ble døpt 1978, ble mitt valgt mottatt med positiv nysgjerrighet langt utenfor de kristnes rekke. Vi var mange religiøst søkende mennesker uten fast kontakt innenfor noe kirkesamfunn som fant vår plass i den Katolske Kirken etter annet Vatikankonsil og fram til slutten av 1980 tallet, og i det tidsrom kjente jeg bare til en som meldte seg ut/trakk seg fra aktiv deltagelse i Kirken. Selv var jeg helt overbevist om at Kirken var på vei mot likestilling i lære- embetene, den gangen, ettersom jeg var helt overbevist om at Kirken fundamentalt var for likestilling mellom alle mennesker. Jeg trodde at det var menneskene i land med andre tradisjoner enn våre som trengte mer tid til å akseptere likestilling mellom kvinner og menn, ettersom jeg selv nettopp hadde forstått at i det norske samfunnet ble jeg offisielt regnet som like verdifull som mine brødre.

Gode råd fra biskop Bernt

Jeg ble imidlertid litt betenkt over at biskop Bernt under vårt seminar 4. november 2006 la vekt på at vi godt kunne jobbe for kvinnelig diakoner, men da måtte vi bruke tradisjonen, ikke likestilling, som argument. For øvrig var det en stor glede å høre på vår biskop på vårt seminar, lik det har vært det i alle sammenhenger jeg har hørt ham. Han oppfordret oss også til å etterspørre rettferdighet, og lete etter muligheter framfor å hakke på avgjørelser vi misliker. Gode råd å ta med videre, synes jeg. På neste seminar 14. april 2007 snakket søster Hildegard fra Lunden Kloster mer om kjernen av det å være Kirke sammen: om å tåle at vi er forskjellige og vokse ved å høre hverandre, gjennom at vi samtidig skal være ett som Kristi kirke. Kristi Kirke som samlingene av alle sine lemmer som vi er...

Passivitet er et onde

Noen av Kirkens mennesker har gitt opp Kirken, meldt seg ut eller trukket seg ut i passivitet. Før var jeg en som villig svarte for Kirken til alle som ønsket å vite mer. Nå er det sjeldnere noen spør. Men jeg forteller om "Også vi er Kirken" til de som ikke lengre kommer i messene, og til allmennheten, og da opplever jeg igjen at folk blir glade, det vil si, noen sier at det kom for sent, jeg tilhører ikke lengre Kirken, andre sier noe om hvorfor de har trukket seg og er litt nysgjerrige på oss. Og mine ikke religiøse, men moralsk opptatte bekjente sier: så bra at du jobber med dette.

Et menneskeverdig liv for alle

Jeg vil at min Kirke skal kunne være inspirasjon i retning av et menneskeverdig liv for alle mennesker. Jeg er overbevist om at det skjer best når vi legger mer vekt på kjerneverdiene i Kirken enn på spissfindige utlegninger, som atter en gang har kommet fra Vatikanet de senere årene. Da trenger Kirken vår lekmannsbevegelse, som ikke er forpliktet gjennom den hierarkiske strukturen til å holde sin selvstendige tenkning skjult. Kirken trenger medlemmer som ikke er redde for det

postmoderne anarki, medlemmer som bruker Kirken i det vesentlige arbeid det er å ta selvstendig ansvar for egne valg. Vi må prøve å være moralske individer ut i fra egne overbevisninger i stedet for å legge ansvaret for å tenke på paven, biskopen eller presten.

Vi må ansvar for egne valg

Som kristne skal vi både stå sammen og ta ansvar for våre egne valg. Den utfordringen er nok vanskelig. Men vår holdning avgjør om Kirken blir en moralsk kraft mot utglidningen i vårt vestlige samfunn, hvor materialisme, nihilisme og egosentrisitet florerer. Hele Kirken må bli et sted hvor vi sammen tar ansvar for

det som blir til inspirasjon for andre med moralsk vilje, i menneskerettighetsarbeid, miljøarbeid osv.. En inspirasjon kan vi finne i det vi leste om i den forrige utgaven av tidsskriftet "St. Olav", hvor innsatsen abbe Pierre gjorde i Frankrike, da landet var hardt rammet av den annen verdenskrig, blir omtalt.

- Kirken trenger medlemmer som ikke er redde for det postmoderne anarki, medlemmer som bruker Kirken i det vesentlige arbeid det er å ta selvstendig ansvar for egne valg. Vi må prøve å være moralske individer ut i fra egne overbevisninger i stedet for å legge ansvaret for å tenke på paven, biskopen eller presten.

UPPSALA-MØTET I SEPTEMBER 2006

I helgen 23.-24. september 2006 hadde den nye bevegelsen i Sverige – ”Katolsk Vision” – invitert til et nordisk møte om emnet: ”Participation and shared responsibility” i universitetsbyen Uppsala. Fra ”Også vi er Kirken – Norge” møtte Aasmund Vik, Berit Børresen, Gudveig Havstad, Trine Haaland og Baby Johannessen.

Hva har ”Også vi er Kirken” internasjonalt oppnådd siden 1995? Hva skjer under pave Benedict XVI’s pontificat?

Christian Weisner, fra Tyskland, var møtets første hovedtaler. Han er tidligere verdenspresident for ”We are Church International” – er nå bevegelsens sentrale informasjonsansvarlige. Han redegjorde for hva ”We are Church” (”Wir sind Kirche”) hadde som mål etter stiftelsen i 1995, hva som var oppnådd og hva som hadde skjedd i forbindelse med det siste paveskiftet.

Av Baby Johannessen

”We are Church” og bevegelsens første erklæring om formålet med stiftelsen – bevegelsens referendum – er basert på Det II Vatikankonsils konstitusjon ”Lumen Gentium” art. 37, hvor det bl.a. står at ”alt etter sine kunnskaper, sin kompetanse og sine kvalifikasjoner har legfolket anledning til, ja,

noen ganger plikt til å gjøre sin mening kjent i alt som angår Kirkens beste” og videre at ”de geistlige bør på sin side anerkjenne og støtte legfolkets verdighet og ansvar i Kirken, gjerne benytte seg av deres vel overveiede råd, betro dem oppgaver i Kirkens tjeneste og vise dem tillit ved å gi dem handlefrihet og selvstendighet. De bør også oppmuntre dem til av seg selv å ta initiativ.” Weisner nevnte også Canon 212 § 3 i Kirkeloven, hvor det står at ”de troende har rett, ja, også til tider plikt til, ut fra sine kunnskaper, kompetanse og posisjon, å uttrykke sine synspunkter som angår Kirkens beste. De har samtidig rett til å gjøre sine synspunkter kjent for andre trofaste kristne. Når de gjør dette, må de alltid respektere prestenes trosintegritet og moral, vise prestene respekt og ta hensyn både til det felles beste og individets verdighet.”

I referendumet vises det også til at internasjonale religiøse studier har avdekket at teologiske reformer ville være sunt overalt i verden og særlig da kvinnes muligheter i Kirken og deres eventuelle presteordinasjon, gifte presters gjeninnsettelse m.m.

Anerkjente teologer er foredragsholdere

Weisner foretok deretter en liten oppsummering over hva som hadde skjedd i årene som var gått siden da – bl.a. med et nå verdensomspennende nettverk i de fleste land i verden. For første gang i historien kan en legfolksbevegelse på grunn av og ved hjelp av den elektroniske utvikling, raskt oppveie den vertikale hierarkiske informasjonsflom. Således var ”We are Church” den eneste katolske bevegelse som klarte å organisere en rekke seminarer under tittelen ”Visjoner om en ny kirke”, etter pave Johannes Paul II’s død og før konklavet startet. Under sine seminarer har bevegelsen tilgang til anerkjente katolske teologer som foredragsholdere og fremstår i internasjonale media som ”kirkefolkets røst”.

Troskongregasjonen forsøkte flere ganger å forby utbredelsen av ”We are Church”, og det kom til aggressive utspill fra tradisjonsbundne grupper i Kirken, sa Weisner, som forklarte dette ved å bemerke at det tydelig tilkjennega fra Vatikanets side at de der anså denne bevegelsen som betydningsfull, når motstanden derfra ble så stor og vedvarende.

Samtidig ville ikke Weisner være utopisk. Den romersk-katolske kirke med sitt tette hierarkiske system i over 1600 år med forsvar av sin makt, gjør at man ikke kan vente konkrete endringer der man måtte se at det trengtes, i løpet av noen ti-år. Han viste til at Det II Vatikankonsil jo førte til så mange

håndgripelige endringer i Den romersk-katolske kirke at det var helt naturlig at både prester og legfolk forsøkte å få stoppet gjennomføringen av konsilvedtakene, for å få tilbake den førkonsiliære situasjonen.

Kritikk av pave Benedict XVI

Weisner kom så inn på valget av Joseph Ratzinger som pave. Han viste til at mange reformvennlige katolikker i den tredje verden ble skuffet, fordi Ratzinger, etter deres mening, mangler pastoral erfaring. Etter 23 år som leder for Troskongregasjonen, hadde han stått frem for verden som meget streng. Som pave fremstår den samme kirkeleder som mild, smilende og beskjeden og paven møter sympati.

Weisner kom deretter med store anklager mot Benedict XVI -; han mente at paven ikke er villig til å åpne for reformer som angår legfolket, kvinnene i kirken og seksualitet. Paven fokuserer mer på strukturelle reformer innenfor Vatikanet, som vil gjøre Den romersk-katolske kirke mer sentralisert og den romerske kurie mer maktfull i forhold til de lokale kirker og biskoper, selv om paven som yngre teolog nettopp hadde ønsket desentralisering.

Weisner viste til at Benedict XVI er opptatt av rettferdighet, fred og kjærlighet i verden. Han mente da at dette måtte også gjelde innad i Kirken. Forøvrig kom Weisner inn på en rekke konfliktområder for tyske katolikker, samtidig som han bekreftet at "Wir sind Kirche" i Tyskland får delta under den største årlige legfolksamling i landet, Katholikentag, hvor "Wir sind Kirche" også stiller med foredragsholdere. Rent generelt mente Weisner at meget av det som har skjedd innenfor den katolske kirken de senere årene, har skadet kirkens troverdighet.

Weisner mente at den internasjonale "We are Church"-bevegelse nå burde evaluere pave Benedicts arbeid og utspill. Men samtidig mente han at bevegelsen ikke skulle konsentrere seg altfor meget om paven, men heller fokusere på Kirken som Guds folk og hvordan man kan møte den utfordringen – i og med at legfolket representerer flertallet av de troende i den romersk-katolske kirke. Det viktige nå er å se fremover mot 2012 og forberede seg til 50 års jubileet for Det II Vatikankonsil, mente Christian Weisner.

Ulike erfaringer i de enkelte nordiske land

Til møtet i Uppsala hadde de enkelte land som møtte, forberedt en orientering om bevegelsen i sitt eget hjemland.

Av Baby Johannessen

NORGE:

Aasmund Vik fra "Også vi er Kirken – Norge" fortalte om tilblivelsen i Norge. Baby Johannessen hadde fått kontakt med "We are Church" ute i Europa og via lederen i den engelske gruppen, fikk hun vite om Aasmund Vik. Hun tok kontakt med ham, og et langt og møysommelig forberedelsesarbeid begynte. Etter en del opplysninger av mer personlig karakter, fortalte Vik om det første offentlige stiftelsesmøtet i 2002 – på dagen for den hellige Frans – avholdt i fransiskanernes kirke i Oslo, St. Hallvard kirke. Baby Johannessen innledet der i et foredrag om utviklingen som hadde skjedd etter Det II Vatikankonsil.

Fremmøtet var bra; 25 interesserte katolikker, de fleste med lang fartstid i katolsk legmannsarbeid i Kirken, møtte på dette aller første møtet, og formell stiftelse ble bestemt..

Vik viste til at man i Norge raskt fant frem til organiseringen av "Også vi er Kirken – Norge". Senere i 2002 ble det avholdt formelt stiftelsesmøte, som fant sted i et lokale hos dominikanerne i Oslo. Et styre ble valgt, hvor Vik selv ble leder og en person blant de valgte ble "øremerket" som studieleder/seminaransvarlig. Siden har det vært to seminarer for året – ett i april og ett i november. Om høsten kombineres det med et forutgående årsmøte. Mens bare medlemmer kan delta i årsmøtet, avgi stemme og være valgbar, er seminarene åpne for alle interesserte.

Intet hemmelighetskremmeri

Vik sa at i Norge besluttet man helt fra starten å spille med åpne kort og biskopen i Oslo utnevnte en irsk prest, med lang fartstid i Norge (marist), som liaison til biskopen. Styret møtte den daværende biskop en gang for året for meningsutveksling, i en vennlig atmosfære.

Styret fikk underhånden kjennskap til at mer konservative prester omtalte OVEK som en nedbrytende gruppe, med det mål å ville ødelegge hele Kirkens struktur innenfra. Vik fortalte at det iblant kunne oppstå vanskeligheter når det gjaldt å få møtesteder i kirkelige lokaler. Vik viste her til det faktum at alle de første som sluttet seg til bevegelsen, hadde vært aktive i sine menigheter gjennom årtier – de hadde vært blant de legfolk som trofast holdt menighetene gående sammen med presteskapet, innenfor alle oppgaver en menighet trenger at det tas hånd. De fleste er ikke unge lenger, men de er fortsatt aktive i sine menigheter.

Det er nok ikke bare i Norge at Kirken opplever at unge katolikker forsvinner etter konfirmasjonen og først besøker Kirken igjen når de skal gifte seg og når de skal døpe sine barn. De føler at Kirken er i utakt med den verden de lever i.

Aasmund Vik la vekt på den internasjonale tilknytningen, samtidig som han understreket at det er den nasjonale katolske kirke man befinner seg innenfor.

Vellykkede seminarer

Deretter ga Vik en oversikt over seminarene og de temaer som hadde vært tatt opp og hvilke foredragsholdere man hadde klart å få tak i. Han mente at "Også vi er Kirken – Norge" kan være stolt av sine seminarer, som etter hvert er godt besøkt. Han innrømmet at det

ikke var en strøm av trosfeller som straks ville bli medlemmer, men gradvis vokser medlemstallet. Han mente veksten skyldes at folk ser alvorret – og smilet - hos medlemmene. Han antok at "Også vi er Kirken - Norge", er blitt en av de mest aktive legmannsorganisasjoner i Oslo Katolske Bispedømme. I de to andre bispedømmene i Norge – Midt-Norge og Nord-Norge – har bevegelsen individuelle medlemmer, da der ikke er lokale grupper. Men mange reiser lange strekninger for å kunne delta på vårens og høstens seminardag, som alltid er lagt til en lørdag.

DANMARK:

Fra Danmark ga **Kaare Rübner Jørgensen** en oversikt over religionssituasjonen i landet, for deretter å ta opp den katolske kirkes situasjon. Størstedelen av befolkningen er medlem av den lutherske kirke og betaler en viss prosentandel av sin inntekt i kirkeskatt. Danmark har ingen statskirke, hvilket betyr at hver menighet har lokalstyre og prestene ansettes av menighetsrådet, mens menighetsrådene og prestene velger

biskopene. Den lutherske kirke i Danmark har kvinnelige prester og biskoper.

Frafallet fra Kirken er stort

Når det gjelder den katolske kirke, vet man ikke mye helt konsist om den i Danmark. Det foreligger ikke noe forskning om den. Offisielt er der 35 000 katolikker i Danmark, men de reelle tall er meget lavere, kanskje mellom 10- og 15 000. Også i Danmark preges den katolske kirke av de mange innvandrere, ikke minst fra Polen, men også fra andre østeuropeiske land, samt Asia og Afrika. Den katolske kirke i Danmark er således en multietnisk kirke, hvor de etnisk danske katolikker utgjør en minoritet. Rübner Jørgensen mente at uten innvandringen ville Den katolske kirke i Danmark så å si ikke ha eksistert. Frafallet fra kirken er stort. Årsaken forblir ukjent. Kirkens økonomi er dårlig. Hver voksen katolikk oppfordres til å betale 2 % av sin skattbare inntekt til kirken. I 2001 var det omkring 4000 katolikker som fulgte den oppfordringen. I dag kan tallet være noe høyere, etter en kampanje fra biskopens side. Ifølge Rübner Jørgensen synes en majoritet av katolikker ikke å støtte sin kirke økonomisk. Han stilte spørsmålet om de ikke lenger anser seg selv som katolikker, eller om det er fordi de ikke vil gi penger når de ikke har innflytelse over hvorledes pengene brukes? Manglende åpenhet når det gjelder menighetenes og bispedømmets økonomi og dette at man har vært avhengig av pengedonasjoner fra andre europeiske land, ikke minst fra Tyskland, og fra Vatikanet, gjør at situasjonen virker uklar for mange.

Presterekrutteringen er vanskelig

Et annet problem er prestatilgangen. Særlig har tallet på ordensprester vist en synkende tendens. Og prestene av dansk opprinnelse utgjør nå de eldste blant prestene. Dertil kommer en spesiell situasjon: tidligere kom utenlandske prester fra ulike land og gjorde kirkelandskapet universelt – dem er det snart ikke flere igjen av. Polske prester har nå overtatt i menighetene. Når det gjelder nonnenes tilstedeværelse, har antallet sunket nærmest katastrofalt.

Dette skjer, sa Rübner Jørgensen, samtidig som katolikkene, som alle andre danskere, er blitt mer individualistiske og mindre autoritetsunderlegne. De fleste ser i dag på religion som en privatsak og vil leve sitt liv som de selv bestemmer. Pavedømmets autoritet appellerer generelt sett ikke lenger til de danske katolikker, med mindre de er svært

konserverte i sitt kirkesyn. Det gjelder blant annet mange som har konvertert fra den lutherske kirke eller de som kommer fra en mer konservativ kirkeholdning i sitt opprinnelige hjemland.

Derfor utgjør bevegelsen "Vi er også kirken" en meget liten minoritet i Den katolske kirke i Danmark. Dessuten vil biskopen, som er annen/tredje generasjon innvandrere fra Polen, ikke snakke med dem og heller ikke la dem få bruke katolske kanaler til å spre kunnskap om bevegelsen, sa Rübner Jørgensen, som mente at man dermed ikke kunne nå frem til eventuelt interesserte trosfeller med sin informasjon. Han visste heller ikke om biskopen hadde forbudt prestene å ha kontakt med dem, ettersom han har konstatert at de yngre prestene er redde. Derfor består medlemmene i Danmark så langt bare av legfolk. De har kommet i gang med hjemmesider på nettet, og de er i gang med å få små samtalegrupper på flere lokale plan, hvor katolikker og andre kan diskutere i mer uformelle former Kirkens problemer eller kan støtte hverandre når de får problemer med Kirken. Ut fra dette er det at danskene er sterkt interessert i et nordisk katolsk samarbeid innenfor bevegelsen.

FINLAND:

Med det italienskklingende navnet, redegjorde **Giovanni Politi** om situasjonen i Finland. Antallet katolikker i Finland er ca. 8000, som er mindre enn 2 % av hele befolkningen i landet. Svært mange av katolikkene er utlendinger (flyktninger, immigranter eller studenter). Den katolske kirke i Finland utgjør ett bispedømme, med 7 menigheter og 20 prester. Det finnes flere ordenssamfunn, katolske foreninger, institusjoner. Opus Dei har nå tre sentre i Finland.

Politi sa at en økumenisk vårvind blåste over landet i biskop Verschuren's tid. Han

døde i februar 2000. Denne fremgangen fikk en baksmell ved utnevnelsen av professor i moralteori i Polen, Josef Wrobel, som ny biskop i Finland. Politi sa at i de første årene i det nye årtusen var det bare noen få finske katolikker som var klar over den enorme forskjell der er i mentalitet hos de nederlandske og de polske prester. Polske prester har de siste årene erstattet nederlandske prester i de finske menigheter, og dette merkes. Flere forflytninger av nederlandske prester har skapt uro. Biskop Wrobel ble utnevnt, uten erfaring fra noe menighetsarbeid. Han begynte å endre alt i en mer "polsk" retning. Bispedømmet ble også reorganisert. Neokatekumener fra Italia har fått eget ansvar i bispedømmet. Ledelsen av bispedømmets økonomi er blitt overlatt til Opus Dei, sa Giovanni Politi.

Omfattende protester mot biskopen

Innlederen viste til at katolikkene i Finland har protestert både verbalt og skriftlig overfor den polske biskopen, mot det de kaller "manifestert intoleranse" i bispedømmet. Finske media har også omtalt sakene. Biskop Wrobel har vært fullstendig stum, sa Politi. Biskopen lar seg heller ikke intervju. Kanskje biskopen føler seg lite forstått i Finland og tilbringer derfor en stor del av sin tid i Polen, hvor han fortsatt bekler sin lærestol i moralteologi ved universitetet i Lublin.

Opposisjon regnes for djevelens verk, og alt økumenisk arbeid som har pågått også i Finland siden 1960-tallet, er blitt stoppet av biskopen. Ved klager fra katolikkene viser biskopen til kirkeretten og dekreter, og fremhever at det er han som representerer den katolske kirke i Finland. Biskopen skal ha sagt at for ham er det greit nok at bispedømmet består av få katolikker, når de bare er "autentiske" katolikker. Forsøk fra den apostoliske nuntius til Norden, Giovanni Tonnucci, på å rydde opp i all uenigheten i Finland mellom de troende og deres biskop, har tydeligvis strandet i samtaler med biskopen.

Alt dette og mer til har ikke tatt motet fra de finske katolikker. Tidsskriftet Katkirkko har trykt mer enn 600 artikler i løpet av 2 år og det er gitt tusener av budskap ut fra diskusjonene i Forum. Noe blir nå oversatt til italiensk og ligger på nettet.

SVERIGE:

Fra Sverige redegjorde **Gert Gelotte** om Katolsk Vision's korte eksistens som en åpen reformbevegelse, bare et knapt år. Men der finnes en forhistorie. De var 3 personer som gikk i gang med en nettside. De var aktive og kjente katolikker, og ettersom de kjente mange trosfeller som ville være interessert i samtaler, vokste gruppen, først langsomt, så stadig raskere.

Det startet med en hjemmeside

Flere alternativer ble diskutert. De bestemte seg for å starte en hjemmeside med et manifest, ga muligheter for å diskutere manifestet og andre spørsmål offentlig. Tanken bak var å skape et forum for fri debatt om katolsk tro og katolsk liv, hvor ingen spørsmål var tabu. Manifestet ble formulert etter inspirasjon fra "We are Church". Det ble startet en undergruppe, som valgte å undertegne manifestet, mens noen ønsket å være anonyme utad. Meningen var å få i gang en fri diskusjon innenfor Den katolske kirke i Sverige, en diskusjon de mente ikke eksisterte. Som Gert Gelotte bemerket: "Hva initiativet skulle lede til, kunne vi ikke ane. Det som var ment som et opprop for en åpen dialog, ble mottatt som om det dreiet seg om en krigserklæring."

Bispedømmet klarte å oppspore hjemmesiden før den var offentlig, og rundt i menighetene ble det etter prekenen advart mot gruppen. Biskop Anders Arborelius offentliggjorde et brev på bispedømmets hjemmeside, hvor han ba initiativtagerne om å komme tilbake til hjorden.

Resultatet ble et jordskjelv. Gruppens hjemmeside ble fylt med hatefulle innlegg og

noen av de som hadde undertegnet manifestet, ble utsatt for vettløse represalier i sine menigheter og andre katolske omgivelser.

Biskopen hadde tatt avstand fra Katolsk Vision, fordi manifestet, slik han oppfattet det, åpnet for abort. I manifestet sto det ingenting om abort, men biskopen trakk ikke uttalelsen tilbake offentlig, selv etter flere møter med biskopen, hvor misforståelsen ble konstatert. Katolsk Vision begriper ikke hvorfor biskopen tviholder på misforståelsen utad.

Døren til Biskopen er ikke stengt

Men alt er ikke negativt, sa Gert Gelotte. Det første sjokket har nok lagt seg. En mer seriøs dialog har kommet i gang på Katolsk Vision's hjemmesider og døren til biskopen er ikke stengt. Dette hadde Gert Gelotte notert seg med stor glede. Og i bispedømmets blad "Katolskt Magasin" blir Katolsk Vision behandlet rettferdig og profesjonelt. Man er ikke alltid enig i redaksjonen med hva Katolsk Vision ønsker publisert i bladet, men dialogen opprettholdes.

Gert Gelotte syntes det var leit – som et grunnleggende problem – at den offisielle katolske kirken i Sverige ikke hadde ytret ett ord til bevegelsens forsvar. Men noen prester, også sogneprester, har privat og mot taushetsløfter, sagt at de synes initiativet er bra og at de støtter initiativet. Det betyr selvsagt ikke at de nødvendigvis er enig i alt som står i manifestet, men at de støtter en fri debatt i bispedømmet. Gert Gelotte sa til denne taushet at det viser hvor nødvendig Katolsk Vision's initiativ er, når en slik redsel er til stede i kirken blant trosfeller.

Katolsk Vision er et nettverk uten styre, uten vedtekter. Enhver innestår for det vedkommende sier eller skriver. Det vil fortsette slik inntil videre. Men man er glad for kontaktene med den katolske fornyelse verden over.

IRLAND:

Ekteparet **Helen og Dan McCarthy** kom fra Irlands "We are Church" for å samle inntrykk fra seminaret, da Irland jo har lange tradisjoner med kontakt til de nordiske land. "We are Church" i Irland ble stiftet allerede i 1997. En av stifterne i den tyske "Wir sind Kirche" ble invitert for å redegjøre om bevegelsen. Undertonen i det irske manifest gikk på "Bønn fra Guds folk". De to innlederne sa at irske katolikker vanligvis ikke har særlig hang til konfrontasjoner eller protester innad i Kirken. Den irske gruppen kom fra starten med i den europeiske, senere verdensomspennende "We are Church".

I Irland ble det arrangert seminarer, hovedsakelig om Det II Vatikankonsil og dets bestemmelser og den manglende evne hos Den katolske kirke i Irland til å sette konsilvedtakene ut i det praktiske kirkeliv. Den irske reformgruppen var så heldig å få dominkanerpaten Austin Flannery, som hadde foretatt den offisielle oversettelsen av konsildokumentene til irsk, som hovedtaler ved sine seminarer om Vatikankonsilet.

Det ble nevnt at på 10 år som medlem av EU var Irland blitt et rikt land. Som følge av dette har Kirkens innflytelse vært minkende, men også på grunn av skandaler av alle slag innenfor presteskapet i Irland. Nå har folk gått trett og finner sin egen personlige åndelige vei, blant annet ved å søke tilbake til den gamle keltiske spiritualitet.

Også i Irland finnes en gruppe meget konservative katolikker, som frykter enhver endring. Det blir sagt om det irske folk, som jo for det meste katolikker, at en tredjedel er konservative en tredjedel er liberale og en tredjedel gir blaffen i kirken.

Ekteparet fra Irland var glad for at de kunne reise hjem til Irland med en rekke gode ideer

for sitt reformarbeid innenfor Den katolske kirke, og for den gode kontakten de nå hadde fått med reformkatolikker i de nordiske land, en kontakt alle parter ønsket å opprettholde i fremtiden.

Et kritisk blikk på utfordringene den katolske kirke står overfor i det nye årtusen. Trenger vi et nytt Vatikankonsil?

Baby Johannessen fra Norge, var møtets andre hovedtaler. Hun startet med å si at prelatene i Roma hadde gått glipp av muligheter for en virkelig dialog med de mest aktive legfolk i Kirken.

Av Baby Johannessen

Gjennom sin nyere historie har Roma – Vatikanet – Paven - hatt en tendens til å bygge opp to parallelle teorier om Kirkens viktige spørsmål. Dette ble meget synlig under Johannes Paul II's pontifikat. Katolikkenes rettigheter og særlig kvinnes, i det sekulære politiske samfunn, ble sterkt understreket, ikke minst av Johannes Paul II i hans encyclicae og andre skrifter, brev m.m.. På den annen side praktiserte Roma i Johannes Paul II 's tid en meget restriktiv anvendelse av de troendes rettigheter innenfor Kirken. Foredragsholderen anså dette som meget selvmotsigende.

Tilbakeslag fra Roma

Hun ga deretter en rekke eksempler fra virkeligheten i Kirken, på hvorledes man hadde fjernet seg fra Det II Vatikankonsils vedtak og intensjoner. Et eksempel var håndhevingen, eller den manglende håndheving, av subsidiaritetsprinsippet. Så sent som i 2001 sa biskop Brunner fra Sveits under et møte i Roma at subsidiaritetsprinsippet var av vesentlig betydning for Kirken. Han sa at "bare det som er viktig for enheten i Kirken, må legges under en sentral bestemmelse. Kompetansen på hvert eneste nivå må ha tillit til biskopenes ansvarlighet og kuriens forståelse for lokalmenighetenes pastorale behov."

Foredragsholderen var innom en rekke emner som bispesynodene; instruksjoner fra Roma som de lokale biskoper og sogneprester bare måtte legge i skuffen som urealistiske;

kuriens hang til detaljstyring, som har øket ganske kraftig med krav om å kontrollere alt inn i minste detalj, bl.a. oversettelsene til all verdens språk av for eksempel Katekismen, hvor kurien neppe sitter inne med den språklige kompetanse de stedlige biskoper og deres hjelpere fra legfolket med faglig kompetanse, sitter inne med. Hun kom også inn på Kirkerettens harde bestemmelser overfor legfolk. For de berørte katolikker forfleres problemene, ved at de ønsker å bli i Kirken, men ofte støtes ut. Det er heldigvis en kjensgjerning i mange bispedømmer, sa Baby Johannessen, at både biskop og prester ut fra pastorale hensyn vender ryggen til kuriens restriksjoner og inntar en Kristi kjærlighetsholdning til de rammede trosfeller, som fullverdige medlemmer av fellesskapet. At

disse geistlige da risikerer å bli uglesett av noen reaksjonære lege trosfeller, som kanskje ikke engang fraholder seg selv fra å klage sin biskop og sin sogneprest inn til kurien i Roma, har man eksempler på.

Foredragsholderen listet deretter opp alle de fornyelser i Kirken som må skje fremover, hvis

ikke frafallet av troende skal bli enda større, og prestemangelen prekær. Hun manet imidlertid til kløkt og tålmodighet i reformarbeidet, idet hun mente at et nytt Vatikankonsil tvinger seg frem, for å få en evaluering av hva som har skjedd med Det II Vatikankonsils beslutninger og hva som trenges i det nye årtusen. En bevegelse er i gang for et slikt konsil blant geistlige på alle rangtrinn og legfolk, kloden rundt. Hun er selv blitt bedt om og har underskrevet denne konsilpetisjon.

Ønskeliste for en kirkefornyelse

Foredragsholderen hadde for egen del laget seg en punktviss "ønskeliste" for den fornyelse innen den katolske kirke som er nødvendig, i tillegg til de ting hun allerede hadde nevnt. En ny ekstraordinær bispekonferanse, hvor også aktive ungdomsrepresentanter av begge kjønn får delta, med talerett og idegivning, er brennende påkrevet, sa hun. Under den siste ekstraordinære bispekonferanse for Europa på 1990-tallet hadde hun registrert at yngstemann var ca. 40 år – de fleste over 60 og nærmere 70. De unge må kunne få gi sitt besyv med i en forsamling som drøfter Kirkens fremtid i vårt nye årtusen.

Videre ville foredragsholderen at økumenikk må bli en integrert del av katolikkers trosopplæring. Videre mente hun at presteutdannelsen måtte revideres ganske sterkt, med vektlegging på demokratiske prosesser og kulturelt mangfold, legfolkets medbestemmelse i menighetene ut fra sin kompetanse. Det er viktig for sogneprestene å kjenne den demokratiske verden de går inn i og den ståplass legfolket har i dag, ikke minst i den industrialiserte og globaliserte verden, som er en totalt annen enn bare for en menneskealder siden.

Bispevalgene

Videre viste hun til at mange steder i den katolske verden er det uro fordi legfolket ikke får delta i bispevalgene. I Norge, og sikkert mange andre steder i verden, blir legfolket tatt med på råd under bispeutnevnelser. Ikke på store demonstrasjonsmøter på byens torv, hvis det er det man synes å være ute etter. Praksis der hvor legfolk forespørres, har vært at de har lang erfaring gjennom samarbeid med geistligheten på flere plan, de har ofte en yrkeserfaring som tilsier innsikt i personalutvelgelse, og de vet hva en pålagt taushetsplikt innebærer. Den kloke nuntius som gjør forarbeidet før en bispeutvelgelse, henter også informasjon om kandidatene fra

samfunnet utenfor Kirken, der hvor det synes naturlig.

Hun sluttet seg til et forslag for bispeutnevnelser som er lansert av den kjente belgiske professor/jesuittpater Jan Kerkhofs, som går ut på at mulige kandidater til et bispeembete *i forkant* blir sendt på obligatorisk innføring i lederskap, samt i kommunikasjon med verden av i dag, slik at den dagen det blir behov for en ny biskop, vil selve bispeutnevnelsene ikke bli så traumatiske mange steder, hverken for legfolket, presteskapet eller for den utnevnte biskop selv. Hun nevnte at Kerkhofs også har slått til lyd for en oppdatert skoloring av pretekandidatene, med fokus lagt på innsikt i demokratiske spilleregler og legfolkets medarbeiderskap – en nødvendighet med dagens prestemangel.

Det frie ord i Kirken

For øvrig presiserte Baby Johannessen at det frie ord i Kirken, den enkelte katolikks ytringsfrihet ut fra egen trosholdning og samvittighet, var påtrengende nødvendig. Men ytringsfriheten må da brukes ut fra innsikt og kunnskaper om det som skjer i vår universelle kirke og ikke bare ut fra synsing og egen misnøye. Ytringsfriheten innebærer at det vil – og må – fremkomme kritikk og krav både fra legfolk, prester og biskoper om praktiske og teologiske endringer – et medarbeiderskap Kirkens geistlige/hierarkiske ledelse i Roma trenger fra velskolerte trosfeller kloden rundt, for i det hele tatt å kunne lede Den romersk katolske kirke i det nye årtusen vi nå har gått inn i.

Alle foredragsreferater fra Uppsala-møtet er ved Baby Johannessen.

Baby Johannessen ©

IMWAC – Portugalmøtet i mars 2007

Den portugisiske gruppen sørget for en varm velkomst i kjølig vær, og igjen ble det bekreftet hvilken god familie IMWAC er, i sin omsorg for vår felles kirkes beste.

Av Aasmund Vik

IMWAC - International Movement We are Church møttes «in corpore presente» i Portugal første helgen i mai. Møtestedet var et presteseminar – Seminario da Torre d'Aguilha - drevet av ordenen Los Espiritanos – den hellige ånds misjonærer – som jeg ikke kjente fra før. Det var i virkeligheten et "dobbel" møte i og med at det falt sammen med samlingen i det europeiske nettverket.

Forskjellen er at IMWAC er den internasjonale reformorganisasjonen, mens det europeiske politisk og arbeider i retning Strasbourg, Brussel og de europeiske institusjoner.

Møtestedet lå som en oase mellom en motorveibom og et industriområde, tre mils vei fra flyplassen.

Prestestudentene så vi lite til. Hele første dag sammen gikk med til begynnelsen av en lang dagsorden, inntil det var tid for en tur inn i byen for kveldsmåltidet. Turen gikk først til en del av Lisboa få eller ingen turister oppsøker. Der møtte vi en liten prest med et stort hjerte for sine sognebarn. Menigheten hadde bygget opp et senter for innvandrerungdom fra Afrika, det vil si det var deres foreldre som kom til Portugal da koloniene i Afrika ble selvstendige nasjoner.

Vi fikk se hvordan det hadde vært for få år siden, med åpen kloakk gjennom det som gikk under navnet gate. «Boligene» hadde ikke innlagt vann eller strøm og nøden var stor. En spasertur derfra sammen med presten viste at han kjente svært mange i strøket, og snart kom vi til en gate med flotte, moderne blokker på en side – på den andre var det skur, med en og annen parabolantenne. Det var tydelig at nøden var stor, om enn lindret, og som et smil i det hele var «hovedgaten» kalt Roseavenyen. Den førte oss til et enkelt hus, litt mindre skur enn mye annet. Der hadde tre franske småsøstre sitt daglige arbeid med barn og unge.

Her fikk de dataundervisning og det fungerte også som skolefritidsordning, i den grad ungene gikk på skolen. Noen av de unge jentene danset afrikansk for oss, mens de små hang utenpå vinduene og skygget for lyset. Det var nok uvanlig å ha så mange hvite på besøk på en gang.

De som var registrert hos myndighetene hadde utsikter til å få egen bolig, men desto flere bodde der uregistrert med få utsikter til å få endret sin situasjon. Det var et gripende møte og de gode småsøstre var seg selv lik.

Ferden gikk videre ned til utkanten av Lisboa nede ved Tejo. Kveldsmåltidet var bestilt hos en restaurant ved navn «Malaca», som ble startet ved hjelp av mikrokreditt.

Selvfølgelig av en kvinne, som serverte nydelige spesialiteter fra sitt hjemsted i Asia i et enkelt og koselig lokale i det som så ut som et lagerskur. Det er verd en omvei hvis en befinner seg på de kanter.

Til desserten

fulgte fado – ikke noe besøk i Portugal er komplett uten denne spesielle kunstarten – som vel kan kalles en lokal form for blues. Sangerinnen var en god venninne av vertskapet for møtet, akkompagnert av to gitarer – en portugisisk rund, og en spansk. Det var tydelig hun kunne sin fadolitteratur!

Aktiv og etterspurt biskop

Neste dag ble i sin helhet tilbrakt i dominikanerklosteret i Lisboa. Like ved Benficas fotballstadion. Dagen innledet med foredrag av en av delegatene fra vårt møte, Jacques Gaillot, den tidligere biskopen av Evreux, som ble avsatt fordi han viste for stor interesse for hjemløse og homofile etter sine foresattes smak. Men han er virksom og etterspurt som aldri før, som biskop av Partenia. Ser du etter det på kartet, leter du forgjeves. Det er vel i praksis et bispedømme på internett, men det hindrer ham ikke i å reise og møte mennesker, i tillegg til sin rolle som sjelesørger i et fengsel i Paris.

Videre ble det gitt en presentasjon av Forum on Liberation and Theology, som fant sted i Nairobi i januar dette år, etterfulgt av Manuela

Biskop Jacques Gaillot taler til forsamlingen under møtet hos dominikanerne.

Silva, leder av den nasjonale kommisjonen for rettferdighet og fred.

I forbindelse med at den lokale IMWAC gruppen feiret sine første ti år ble jubileumsboken "Ser Igreja" (Å være kirke) presentert, med bidrag av en rekke katolske teologer. Det er en enkel og pen bok, med et meget godt innhold, ble jeg fortalt. Besøket hos dominikanerne ble avrundet med messe i deres vakre kirke. Noen ville kanskje synes noe annet, med grå betong i store flater, lyst treverk og en enorm takhøyde. «Guds folk i en verden av forandring» var tema for gudstjenesten, konselebrert av Jacques Gaillot, en av våre prester fra Barcelona og en prest fra vertskapskommuniteten. Det ble en ubeskrivelig opplevelse med et afrikansk kor med tilsvarende akkompagnement, som deltok meget aktivt i liturgien.

Evangelielesningen begynte bak i kirken. En kvinne bar evangelieboken høyt, fulgt av seks dansende jenter. Prosesjonen beveget seg sakte og verdig opp mot alteret til afrikanske rytmer. Etter kommunionen kom de tilbake med en lysdans foran alteret, for å avslutte i en dyptfølt sang fra hele koret: «Ngala, ngala hopandula ndati?» Dette spørsmålet kan jeg ikke svare på, trolig heller ikke noen av leserne. Det er et språk fra sangernes hjemland Angola.

Ny styringsgruppe valgt

Selv om det var langt på kveld da vi kom tilbake til seminaret, måtte dagsorden fullføres.

Vi hadde hele tiden hjelp av et utmerket oversetterkorps, som arbeidet simultant på flere språk gjennom mottakere med kanalvalg etter hvilket språk en ønsket å følge. De var alle tyske tolkestudenter, og gjorde en utmerket jobb for oss.

Det gjensto blant annet å velge ny styringsgruppe, eller riktigere sagt, supplere den. Den består nå av leder Raquel Mallavibarrena, fra Spania, valgt i Tyskland i fjor, Pedro Freitas fra Portugal er ny "kommunikasjonssjef" etter Valerie Stroud. Jobben innebærer å oppdatere og vedlikeholde nettsidene.

Hans Peter Hurka fra Østerrike fortsetter som kasserer, Christian Weisner fra Tyskland har et år igjen av sin periode. Nye i gruppen er forøvrig Mary McCarthy fra Irland og Aasmund Vik fra Norge, nominert av de portugisiske delegatene, som mente det burde være med en engelsktalende og en nordisk representant på laget.

Det meste av kommunikasjonen foregår elektronisk mellom møtene, spesielt for oss litt i utkanten av kontinentet. Bare til opplysning for kuriositetens skyld: Raquel Mallavibarrena er professor i matematikk i Madrid, Pedro Freitas har samme undervisningskompetanse ved universitetet i Lisboa og lederen av det europeiske nettverket, François Becker, er emeritert professor i astrofysikk fra Paris. Etter hva vi har forstått er Raquel Mallavibarrena i yrkesmessig sammenheng på besøk til universitetet i Oslo fra tid til annen. Kanskje et besøk kunne sammenfalle med et av våre arrangementer en gang?

Jeg fikk en sterk oppfordring med på veien fra møtet: Neste år håper vi dere også er med i det europeiske nettverket! Vi får komme tilbake til det på vårt årsmøte i november. Neste felles møte blir i hjertet av Europa – i Centre Saint Thomas, Strasbourg – første helg i mai 2008.

Møtet var slutt ved lunsjtid på søndag. Det formelle var ferdig, men ikke alle skulle reise avgårde straks. Derfor ble det anledning til en tur med en liten «kardemommetrikk» i Lisboa, sammen med de fleste østerrikerne og et titall andre, til et felles måltid som en myk avslutning av det gode samværet disse dagene.

Foto: Torslöv Seim

RAPPORT FRA OVEKS VÅRSEMINAR: **En ordenssøsters tanker om Kirken og kirkebegrepet**

Sr. Hildegard Koch OP fra Lunden kloster i Oslo var eneste innleder under vårens seminar 14. april i år. Så er hun da også litt av en kapasitet!

Av Baby Johannessen

Hun har vært ordenssøster i mer enn 40 år, hvorav 16 år i Norge. Hun er teologisk og pedagogisk utdannet, og arbeider nå for familierådgivningskontoret i Oslo Katolske Bispedømme.

Å gi et fyldig referat fra sr. Hildegards mange innspill under seminaret, her i vårt lille Nyhetsbrev, er uoverkommelig. Dertil kommer at sr. Hildegard var meget åpenhjertig om sine private livserfaringer – det lar seg vanskelig referere på trykk. Denne referent har derfor konsentrert seg om å gjengi en del av hennes hovedtanker. Ut fra de innspillene kan da den enkelte leser av Nyhetsbrevet stoppe opp der ordene taler mest til eget hjerte, sinn og

tanker, og kanskje gruble litt over hva ordene innebærer – også for en selv.

Kirkebegrepet

Innlederen tok først fatt i Kirkebegrepet: Etter Pinsen forsto disiplene Jesus. De forble jøder og var den første menighet, som ble provoserende for jødedommen. Ikke minst gjennom Eukaristien, ved Kristi legeme og blod. Menighetene fortsatte å leve etter et gammelt mønster, hvor man lyttet til nådegaver og talenter i den troende flokk. Etter hvert kom oppsplittingen, tilhengerskaren økte. Paulus spør om Kristus er blitt delt. Sr. Hildegard antydte at man slik mister Kristus som fundament. Samtidig som menigheten – ecclesia – er Kristi legeme. Ifølge Paulus er hver menighet Kristus. Den er enheten av alle døpte og tar vare på de troendes nådegaver – det skal ikke være konkurranse, men samarbeid, mellom de troende. Sr. Hildegard sa at hvert ledd i menigheten har sin funksjon, ingen skal være utestengt. Det er ikke den personlige dyktighet det kommer an på, men troen.

Om Kirkens geistlige tjenere sa innlederen at embetstjenesten ikke står i motsetning til profeters karisma. Hun mente at embetsmenn i Kirken også kunne være karismatiske. Hun presiserte at troens frihet krever modne mennesker. Der er plass for alle – Peter var embetsmannen, Paulus sto for det karismatiske. De var ikke motpoler. Sr. Hildegard sa at hjemmebakte konflikter er noe Kirken ikke har råd til.

Kirken, de helliges fellesskap

Hun kom inn på Kirken som de helliges fellesskap. Vi er Kristi legeme – vi viser Kirkens identitet med Kristus og vi er inkarnasjonen av logos. Hvis ikke Kirken kan leve på dette plan, kan vi bare pakke sammen, mente sr. Hildegard. Hun sa at Kirken er noe som også blir til underveis, som en åndelig vandrestige. Og hun spurte: Kan våre kristne liv begeistre? Er vi oss selv nok, eller er vi et fellesskap?

Sr. Hildegard kom deretter inn på det som skjedde i forbindelse med Det II Vatikankonsil og lot pave Johannes XXIII's slagord være hennes eget: Aggiornamento (=ajourføring, oppdatering. ref. anm.) . Det gjaldt Den romersk katolske Kirkes fornyelse. Kirken var kommet i et spenningsfelt, og en permanent renselse var blitt påkrevd – en ny pilegrimsvei, så å si. Noe som kunne gi håpet tilbake. Kirken måtte gjøre bot og starte på fornyelsen. Hun fremhevet at det var nødvendig med en ny lederstruktur i Kirken. Kirken måtte fremstå som en kirke for alle, og dermed som en levende enhet. Kirken skulle ikke bare være sted for de ytre ting, seremonier som bryllup m.v., etter smak og behag hos de troende. Men den skulle samtidig tilpasse seg mer forholdene i de enkelte verdensdeler, uten å miste enheten.

Fornyelsen i Kirken

Sr. Hildegard kom så inn på mange av de reaksjoner som kom fra flere katolske hold, hvor fornyelsen virket skremmende og de engstelige snakket om "de gode gamle dager" i Kirken. Men, som sr. Hildegard sa: Vi kan ikke flykte inn i nostalgien; vi må prøve å finne tilbake til noe av det verdifulle, som er blitt borte. Begrepet Kristi Kirke er universelt.

Hun mente ellers at vi ofte stengte Den hellige Ånd ute fra oss selv, og dermed forhindret vi den åndelige vekst Gud vil skal skje i oss. Faren ligger der for at vi kan bli selvforherligende og tape vår tjenerplikt for Kristus i Kirken, av syne.

Hun kom inn på at før Konsilet la Kirken vekt på å misjonere - etter Konsilet ble vekten lagt på at Kirken skal *tjene* menneskene.

Kirken blir stadig fornyet, og de troende er alltid underveis. Vi må la oss lede av Den hellige Ånd, og det må gjelde alle de troende, for enhver av oss er Kirken, sa sr. Hildegard og hun tilføyde at Gud ønsker et folk som er underveis. Kirken er *noen*, ikke *noe*, mente hun. Men hun presiserte: med noen mente hun ikke "kjendiser". Det hadde heller ikke Konsilet hatt i tankene!

Sr. Hildegard avsluttet med å si at vi må ha et inkluderende forhold til sannheten og roste Det II Vatikankonsils vårløsning, hvorefter hun avsluttet med å si at Guds rike alltid er større enn Kirken!!!

Det ble både lyttet, sagt...

...og tenkt under vårseminaret

RETURADRESSE:
Også vi er Kirken, c/o Torstein Seim,
Vidars gt. 10 c, 0452 OSLO

Neste seminar blir medio november

Styremedlem/seminarleder Stein-Morten Omre opplyser at hovedtemaet vil være Frigjøringsteologien. Mange brikker må falle på plass og de mulige innledere er travle mennesker. Men seminarlederen har for lengst startet arbeidet, for å få puslespillet til å gå opp. Full orientering gis i neste nr. av Nyhetsbrevet.

**God
sommer
ønskes dere
alle!**

www.ogsavierkirken.no